

ŞÜKRAN YIĞIT • Bir Kış Yolculuğu

ŞÜKRAN YİĞİT 1961'de İstanbul'da doğdu, Ankara'da büyüdü. ODTÜ Endüstri Mühendisliği Bölümü mezunu. 2003'te *Ankara, Mon Amour!*, 2004'te *Bir Akdeniz Kedisinin Hatıraları*, 2008'de *Çatıkadı Aşıkları* ve 2020'de *Burası Radyo Şarmpol* (2021 Attilâ İlhan Roman Ödülü) adlı romanları İletişim Yayınları tarafından yayımlandı. Halen Frankfurt'ta yaşıyor.

İletişim Yayınları 3221 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 572

ISBN-13: 978-975-05-3393-8

© 2022 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2022, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Yağmur Yıldırım Bayrakçı

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ŞÜKRAN YİĞİT

Bir Kış Yolculuğu

*O mektupta kalacađım, o rüyada
Yumuşak, karla örtülü bir efsanede*

– JULIAN TUWIM

Masumiyet

Adaçayının kışı lavantanın kollarında geçirdiği yıld. Kış bir türlü bitmek bilmemiş, güneş, niyeti görüşmek olmasa da yasaksavar gibi arayıp hal hatır soran eski bir arkadaş misali dünyaya arada bir göz kırpmış ama yüzünü pek göstermemişti. Bahar uzak bir rüya gibiydi.

Karımın ani ölümünün ardından âdeta sığındığım ve ibadet edercesine günlerimi, gecelerimi geçirdiğim herbaryuma artık çok az giriyor, aylarca altında oturup İstanbul'u seyrettiğim sedir ağacının yavaş yavaş kurumasını ilgisizlikle izliyor, "Nasılsın?" diye sorulduğunda içimden bir çılgılık gibi yükselen, "Yalnızım, çok yalnızım," sözcüklerini söylemeyi başarıyor ama yine de sebebini ve kaynağını pek anlamadığım tuhaf bir denge içinde hayatımı sürdürüyordum. Karım öleli altı yıl olmuştu. Onun ölümünden beş yıl sonra ise beni sevdiğini söyleyen bir başkasına âşık olma fikrine kendimi alıştırmaya çalışmış fakat beş aylık bir beraberliğin ardından yavaş yavaş, için için kökü çürüyen ve sonra bir gün içinde yaprakları dökülveren bir ağaç gibi hissetmiştim kendimi. Çünkü ben bütün o aylar boyunca elimde

kalan sadece bir-iki cansız kökü, taze toprağa aktarabilmiş, dallarını budayıp umutsuzca yeniden yeşermesini beklemiştim. Ama olmamıştı. Oysa ne kadar çok beklemiştim. Tak-sim'de lapa lapa yağın karın altında içim kıpır kıpır olsun di-yerek beklemiştim, Beşiktaş'a yanaşan her vapurdan çıkacak diye heyecanlanmayı isteyerek beklemiştim. Tren istasyonla-rında, parklarda, sinemalarda beklemiştim. İlk günlerde ka-rımın, başımı ona çevirince uzaklaşveren gölgesinde, sonra da onun bir köşeden gülümseyerek beni izleyen gözlerinin ışıltısında beklemiştim. Ve en çok o sedir ağacının; şimdi ku-ruyup gidişini boş bakışlarla izlediğim sedir ağacının altında beklemiştim. Ama beş ayın sonunda kendime itiraf etmiştim ki ben birini değil sadece o duyguyu bekliyorum.

İşte böyle, ışıltıların kaybolduğu ve bir bekleyişin gölge-sinde geçirdiğim akşamüstlerinden birinde Polonyalı mes-lektaşım ve arkadaşım Antoni aramış, üniversitede oluşturu-lan bir çalışma grubuna katılmak isteyip istemediğimi sor-muştu. Krakow Mezarlığı'ndan toplanacak likenlerle ilgili bir araştırma ve tasnif işiydi bu. İlk bakışta heyecan uyandı-racak bir çalışma gibi durmuyordu. Ama Antoni, Krakow'a başka bölgelerden taşındığı anlaşılan eski mezar taşlarının üzerinde oralarda doğal olarak bulunmayan farklı bir liken türünün söz konusu olduğunu söyleyince araştırmanın çe-kici olabileceğini düşünmüştüm. Ama araştırma hiç çeki-ci olmasa da bu teklife hayır dememek için o kadar çok ne-denim vardı ki! Karımın altı yıl önce son iki ayını geçirdi-ği şehirdi Krakow. Oraya gidip onun izini sürmeyi hep iste-miş ama buna bir türlü cesaret edememişim. Ailesinin evi-ne de gidememişim. Okuldaki odasının kapısında artık baş-ka bir isim yazmaya başlayınca da İstanbul'daki bir üniver-siteye geçmişim. Ama onun evdeki odasını ve bitkilerini ol-duğu gibi taşımışım, dolabına giysilerini asmışım. Koku-

su birlikte gelmişti ama yine de İstanbul'da geçirdiğim o ilk aylarda hep için için, onu Ankara'da tek başına bırakıp geldiğimi düşünmüştüm. Fakat bir süre sonra yine eski duyguma; karımın aslında başka bir yerde yaşıyor olduğu duygusuna tekrar kavuşmuştum. En son ayrı kaldığımız zaman onun Krakow'da geçirdiği dönem olduğu için de sık sık o Krakow'daymış gibi yapardım. İşte Antoni'nin davetini kabul edip gidersem bu hayalden vazgeçecektim. Öte yandan kendimi İstanbul'da öyle kısıtılmış hissediyor ve o kadar hiç bilmediğim başka bir yere gitmek istiyordum ki! Böylece gitmek ve gitmemek arasında geçirdiğim on beş günün sonunda Antoni'ye evet dedim. Üç ay kalacaktım Krakow'da.

O kışı gelmek bilmeyen bir baharı özleyerek, yazı ise çalışarak geçirdim. Sonbaharı bekledim.

*

Bavula ilk önce dosyayı koymuştum. Karımın Krakow'da çektiği fotoğrafları nasıl dünyada ilk kez gördüğü nadide bir bitkiyi saklayacaksa öyle sakladığı; o özenle bir dosyaya yerleştirip, incecik ve uçarı el yazısıyla tek tek fotoğrafların çekildiği tarihleri ve yerlerini belirttiği dosyayı. Karımın fotoğraf merakı ilk gençlik yıllarımızda başlamış ve artık bir makro objektifle bitkileri çekerken kesinlikle adını koymuş ve botanikçi olmaya karar vermişti. Öyleydi karım, hep bir karar alır ve yapardı. Ben onun peşinden gitmiştim. Yıllar geçip de dijital makinelerin dünyayı olduğundan da güzel gösteren fotoğraflarının esaretinde hep beraber yuvarlanıp giderken bile o eski makinesini kullanmaya devam etmiş, bütün gezilerde yanına o makineyi almış hatta o eski Rus yapımı agrandizörden bile vazgeçmemişti. Vefalıydı karım. Adı Zuhal'di. Ben ona inanırdım.